

Cuvant

Sfințiți părinți, stimați oaspeți, iubite surori și iubiți frați, Doamne și Cavaleri,

“Nu există reformă civilă fără una morală, nu există reformă morală fără Evanghelie și fără viață creștină trăită în mod authentic” susținea acum peste 500 de ani Girolamo Savonarola din Ferrara. Aceste cuvinte, întărite prin exemplul personal al asprului predicator, devin azi comandamente ale Ordinului nostru. Priviți în jurul vostru! Priviți în viața voastră ! Zi de zi suntem supuși unui proces de depersonalizare, unui proces de înregimentare și ni se impun norme și legi străine spiritului uman. Globalismul, secularizarea societății, ideile materialiste și utilitariste și câte și mai câte altele ne fac indiferenți unii față de alții, indiferenți față de noi înșine și în final chiar față de Dumnezeu. Biserica este din ce în ce mai atacată iar religia creștină împinsă spre derizoriu. Modernismul deșănțat ia locul Tradiției ridicând minciuna la rangul de adevăr absolut.

Am cunoscut oameni care, cu toate că se străduiesc să vină la slujbe și să trăiască o viață creștină, se rușinează să spună acest lucru prietenilor și uneori chiar familiei. Am văzut oameni care se ascund atunci când fac semnul crucii sau care se uită rușinați dacă sunt surprinși citind o carte creștină. Aceștia sunt cei pe care Mântuitorul îi numește *“căldicei”*.

Ascultăm din ce în ce mai des discursul unor formatori de opinie, oameni considerați *“de cultură”*, care emit judecăți de valoare, după cum susțin ei, despre Biserică și Sfânta Evanghelie, dar care nici nu au participat cum se cuvine la o slujbă într-o biserică și poate n-au avut răbdarea nici să citească și să înțeleagă Cuvântul Domnului din Sfintele Scripturi. Aceștia sunt fariseii timpului nostru.

Am văzut oameni care fac exces de zel în a arăta lumii cât de milostivi sunt și cât de mult își iubesc și își ajută aproapele aflat în nevoie. Aceste gesturi le fac însă numai în lumina reflectoarelor și în prezența unui public cât mai numeros, dispus să-i aplaude și să le aducă osanale pentru gestul făcut. Aceștia sunt ipocriții și parveniții acestei societăți, care cred că atfel își pot cumpăra mântuirea.

Noi însă, Doamne ale Templului și Cavaleri, trebuie să fim trup al Bisericii Luptătoare și să arătăm tuturor adevăratul drum către Dreapta Credință.

Crezul trebuie să ni-l spunem ferm și răspicat și să-l facem auzit de către întreaga lume. Domnul a spus samaritencei: *"Oricine bea din aceasta apa va inseta iarasi. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va inseta in veac; ci apa pe care i-o voi da Eu se va face in el izvor de apa, care curge spre viata vesnica."* (Ioan 4:13-14). Aceasta înseamnă ca, încărcăți cu harul Duhului Sfânt, să ne afirmăm public și fără echivoc credința, chemându-i și pe ceilalți spre Calea cea Adevărată.

Discursul nostru trebuie să fie însă cumpătat, bine fundamentat și documentat, întărit prin har și credință. Cu cât o fântână este mai adâncă cu atât apa ei este mai racoritoare și mai curată. La fel și spusele noastre trebuie să fie limpezi și aducătoare de rod pentru cei din jur. Asta înseamnă pentru noi smerenie și rugăciune pentru a profunda mai adânc învățăturile divine și pentru a ne pregăti să urmăm exemplul Apostolilor.

Milostenia, altruismul, dragostea față de aproapele trebuie să ne-o manifestăm cu căldură în suflet și cu dorința de a face cu adevărat bine. Mulțumirile primite trebuie să le închinăm lui Dumnezeu, Cel cae ne-a dat posibilitatea de a-i ajuta pe cei în nevoi. Prin El am avut puterea de a face, de la El am primit darul de a înțelege nevoile celor din jur, El ne-a inspirat conștiința și ne-a îndrumat spre iubire, milă și compasiune. Chiar atunci când arătăm faptele noastre o facem spre a ne arăta credința și spre a indemna și pe alții să ne urmeze exemplul.

Dragii mei, cunoaștem cu toții că Dumnezeu nu ne-a creat pe toți egali. Pentru cei străini de religia creștină această afirmație ar părea bizară. Spunem noi altfel decât că Dumnezeu este bun și drept? Dreptatea Dumnezeiască însă, nu este asemenea cu cea lumească. El ne supune încercării pentru a vedea dacă s-a stins în noi mândria și lipsa de ascultare care l-au făcut pe Adam să piardă nemurirea și locul hărăzit în Grădina Raiului. El ne cercetează în faptele și în credința noastră lăsându-ne liberul arbitru dar, venind în sprijinul mântuirii noastre prin Cuvântul Îtrupat și prin semnele mereu arătate.

Templierii de odinioară au ales calea sacrificiului și al onoarei pentru a apăra Pământul Sfânt și religia creștină. Ei știau care este Calea. Noi, cei de astăzi ne asumăm aceleași idealuri și aceleași datorii. Doar armele și modul de acțiune sunt diferite. Noi suntem moștenitorii și continuatorii

legitimi ai spiritului și al principiilor vechiului Ordin Templier. Documentele existente și mărturia istorică ne dau dreptul de a afirma toate acestea. Orice legende sau povești inventate nu dau nici o legitimitate celor ce-și doresc să se declare descendenți ai Ordinului Templului. Acest drept ne încarcă însă și responsabilitatea păstrării neîntinate a moștenirii primite. De aceea, dacă există printre noi unii care au venit doar spre a-și satisface orgolii sau de a parveni în societate le spunem deschis că au greșit locul! Înnobilarea lor devine nulă iar mantia și crucea nu le vor aduce nici un avantaj. Legămintele lor false le vor fi împotriva la Dreapta Judecată. Admitem însă că fiecare se poate schimba pe sine și se poate întoarce cu fața spre Dumnezeu și spre Sfânta Biserică. De aceea lucrarea noastră trebuie să rodească mai întâi între noi și după aceea în societatea în care trăim. Capelanii Ordinului și duhovnicii noștri ne pot ajuta să revenim pe drumul cel bun. Ordinul nostru devine astfel o școală, unde toți putem devenim mai buni creștini, însușindu-ne cum se cuvine preceptele evanghelice și pregătindu-ne în continuu să practicăm apostolatul laic sau Liturghia de după Liturghie. A deveni militanți în slujba religiei creștine este o obligație a noastră, a fiecăruia în parte. A acționa împreună este o garanție de a câștiga lupta împotriva necredinței și a scepticismului. De aceea noi, membri Ordinului, sprijinim și încurajăm ecumenismul, fără a practica însă un sincetism dăunător, respectând tradițiile fiecărei confesiuni dar unindu-ne cu toții în rugăciune și în acțiune.

Ne aflăm astăzi într-un loc încărcat de semnificații pentru noi românii. Această sală a fost gazda semnării actului de la 1 decembrie 1918, act ce a consfințit dorința de unire a neamului nostru românesc și făurirea României Mari. Zidurile acestea încă mai vibrează povestindu-ne cele întâmplate. Înalt o rugăciune către bunul Dumnezeu ca acel spirit de atunci să se transmită peste timp în mintea și în sufletele noastre, aducând cu el dorința de unire și de unitate, dorința de a fi împreună în țara noastră și peste tot în această lume. Împreună vom reuși, dezbinați vom fi pradă sigură necredinței și chiar propriilor noastre îndoieli. Împreună vom ridica vâlul întunericului și vom arăta tuturor darul cel mai de preț de la Dumnezeu, darul ce a plinit Legea:

“Acum dar acestea trei au rămas: Credința, Nădejdea și Dragostea. Iar mai mare dintre acestea este Dragostea.”

Și pentru a nu ne îndoii și a nu greși pe drumul ales va voi aminti de cuvintele Sfântului Antonie cel Mare, în scrisoile sale către monahi:

"Mulți călugări și fecioare nu au știință despre feluritele voințe care lucrează în om, și nu știu că suntem influențați de trei voi: prima este voia Domnului cea a-tot-desăvârșită și a-tot-mântuitoare; a doua este voia noastră omenească care, chiar dacă nu este distrugătoare, nu este nici mântuitoare; și a treia voință este cea a diavolului - pe de-a-ntregul distrugătoare."

Aceasta a treia voință, a vrăjmașului, îl îndeamnă pe om să nu facă fapte bune, sau să le faca din mândrie, sau doar de dragul virtuții, decât de dragul lui Hristos. A doua, propria noastră voință, ne îndeamnă să facem totul pentru a ne satisface patimile, sau ne învață ca și vrăjmașul, să facem lucruri bune doar de dragul binelui și nu pentru harul care este astfel dobândit. Dar prima, voința a-tot-mantuitoare a Domnului, constă în a face bine doar pentru dobândirea Duhului Sfânt, ca o comoara veșnică și nesfârșită, de neprețuit.

Dumnezeu să fie cu noi cu toți !

NNDNNSNTDG!

Alba Iulia, 31 mai 2008 A.D. (890 A.T.)

Cav. Mare Cruce Dan Vasiliu

Marele Prior General Magistral al Romaniei